

POLLÁGH PÉTER (1979) Budapest

POLLÁGH PÉTER

Betépett üveg

Ködfoltos a szeme, haja. Rozslángot hozzak,
meg koporsószőget, és ad egy Kossuthot,
ezüstös, mint a foga. Fogva tart sok foltja,
köde. De nem akarok menni, mert mi lesz,
ha elkésem, ha gyászhuszárok várnak
az előszobában, vagy koporsótisztek?

A nyolcvanas évek előszobájában
ő dobta el először a színek lassóját,
azzal kaptuk el a szürke világ nyakát.

Olyanokat mondott, hogy Isten bele-
térdelt egy üvegbe: így lett a tükör.
Vagy belefejelt. Beletépett. Bevérezte.
Meggágta magát, mintha szerződne.

„Eltörtem egyszer egyet,
sok tócsa lett. Türelem,
az üveg sohasem üres.”
Ilyenekkel is ijesztgetett.

Majálisos bóvli, ezt én nem veszem be,
mondta a csőnek, mit szájához tettek,
ávósok, engem többet meg nem etettek.

Beleküldenél a viharba, grószpapa?
Hol az orcád, az óceán(od)?
Nem én firkáltam a falra, mégis
szeretném, ha letörnéd a kezem.